

(המשך מעמוד 9)

אות, סיפר לראובן אלוגי כי יש לו צריפים שוודיים, שהגיעו בשביל עיר לים חרשים שאינם רוצים לקבל אותם. הוא אמר לי לשלם כמה שהצריך עלה לסוכנות, ושקבל אותו. הצריך עלה שורת אלפים לירות. וקיבלנו הלוואה של 1,200 לירות מהמשלה. הקמנו אותו בכפ"ר שמריהו. אבל היינו מטומי טמים, כי אז עלה בית של ממש רק 15 אלף לירות."

שרה

ללא תיק

הצריך השוודי הפך לסימן ההיכר של האלונים. הוא הוגרל כשהתרחבה המישפחה.

שלמה כסיני, עד לנסיגת צה"ל משם. בממשלתו של יצחק רבין אף כיהנה כמשך תקופה קצרה כשרה ללא תיק, היא לא התבלטה בתפקידה, והודחה בשעה שהרתיים חזרו לממשלה. מן עולם לא התירה את חלומה להיות שרת-הפנים — משרד שהיא מייחסת לו חשיבות עליונה.

אחרי בחירות 1981 היא הצטרפה לגושה-מערך, כדי ליצור בינו ובין הליכוד איזון בחלוקת התפקידים בכנסת. הליכוד זכה אז ב-48 מנדטים, והמערך רק ב-47. אבל הגוש לא קידם את אלוגי אל מפלגת-העבודה. היא התמודדה שוב לבד, כאשר כמה מתומכיה לא שכו לה שלא הצביעה נגד מילחמת-הלבנון בהצבעת האי-אמון בשבוע הראשון למלחמה. היא

הסיועה בכנסת הבטיחה למערך, בראשותו של שמעון פרס, את אפשרות החסימה בכנסת להקמתה של ממשלת ליכוד צרה.

מנוחה ביס'סוף אלוגי מתפנקת בשמש האילתית בכפר של רמי נלסון. היא חסידה של שיוזף ויס, ואוהבת להתבודד. יש לה יחס מיוחד לאילת, שם היא אוהבת לבלות.

לוג שלוש בני: דרור (31), נמרוד (29) ואהוד (25). הבכור נולד כמהלך לימודי-המשפטים שלה באר-ניברסיטה העברית בירושלים.

אלוגי לא הצליחה להקדיש תשרי מתלב ראויה-לילדים. הבנים היו תמיד עצמאיים. הם ראו לעצמם, מאוכל ומכל. היחסים ביניהם חברים מאור, אמרה אלוגי בראיון לפני כמה שנים. אבל היא ביקשה לציין שהיא סרגנית משובחת, ואף פיונה סוודר לנכדה הראשון.

היא היתה קרובה ליוני העבודה, והם התארוו בצריך לעיתים תכופות. מאבקה לזכויות האזרח, למען שיויון פורמלי מלא לנשים ומילחמתה בכפיה הרחית, בעיקר בכל מה שקשור בענייני אישות, הפכו אותה לפופולארית והעניקו לה טורים בכמה עיתונים. היא אף כתבה כמה ספרים על הנושאים הקרובים לליבה.

בעלה, פקיד במינהל-מקרקעי-ישראל, שימש כמנהל מינהל מרחבי

חולים אינם סחורה"

(המשך מעמוד 20)

הסגירה הן רפואיות וכלכליות. בשום פנים ואופן לא פוליטיות.

עידן בית-החולים הקהילתי עבר מן העולם. הרפואה המודרנית מאמינה בבית-חולים גדול, המצויד במכשירים משובלים, מודרניים. כשנסגרו את הוספיס יזכו החולים כטיפול רפואי ברמה גבוהה יותר, בבתי-חולים יש-ראליים. ובאשר לביטוח הרפואי, מדינת-ישראל תממן עבור הבלתי-מבוטחים את הוצאות האישפוז, הודיע הרובר.

הוועד הישראלי לסולידאריות עם אוניברסיטת בירזית הקים ועדה לעזרת הוספיס, ה"ר דני עמית, רופא-ילדים, חבר הוועדה: בירושלים לכל קהילה יש בית-חולים משלה. זרמים חרדיים מסוימים מתאשפזים רק בשערי-צדק. חרדים אחרים

ר"ר אמאד הוא רופא פנימי בהוספיס. חייכני, מסכייר-פנים. כי מתקפה למניעת הסגירה הוא בוחר, כמוכן מאליו, להאיר את הצד האנושי. חולה ערבי צריך בית-חולים ערבי. כאן כולם דוברי-ערבית. כאן הוא אוכל מאכלים מיוזרניים. כאן הוא נמצא בסביבה נוחה ואוהדת. הרי חולים אינם סחורה, שיום אחד מחליטים להעבירה ממחסן אחד למישהו. חולים הם בני-אדם בעלי מינהגים, תרבות, שפה, מסורת.

ביטוח ממלכתי למי שאינם מבר-טחים רק ישפיל אותם. היום נשלחים החולים הקשים להדסה. את הוצאות-האישפוז משלם המימשל הצבאי. רבים מעדיפים להפקיד את החולים בדינו, תחת לעבור את מסלול הביורוקרטיה והתחוננים, עד להשגת הכסף הדרוש לאישפוז. קחו את החולה, עזרו לו

„לולא, הוספיס' הייתי נשאר בבית, סובל מכאבים ומתפלל לאללה — שהוא יציל אותי!"

ככל יכולתכם, והשאר בידי אללה' — הם אומרים לנו.

מה יקרה כשהוספיס ייסגרו? לפני כל אישפוז יאלץ החולה, או קרוביו, לרוץ ממשרד למישרד, להוכיח גם שהוא חולה, גם שהוא עני ומיסכן. האם החולים רלי-אמצעים אין זכות לתת-אשפוז בכבוד בבתי-חולים משלהם? איש הרופא הפנימי.

מישהו ככלל דיבר עם החולים? שאל אותם מה הם רוצים? אני בטוח שהם מעדיפים בית-חולים גדול, כמו הדסה, על פני הוספיס? אומר שמר אל אלגרבלי.

הלכנו לשאול את החולים.

רוקיה סברי (32), יולדת. ילד ראשון אחרי 12 שנות-נישואין. הבעל הוא פועל-בניין. בכוקר מגיע לשוק-הפוע' לים. לפעמים נשכר על-ידי קבלן, לפעמים עמם נותר מחוסר-עבודה. רוקיה מע-דיפה את הוספיס על פני בית-חולים ישראלי. כאן טוב לה. כאן היא מרגישה בטוחה. בין בני-עמה, דוברי שפתה. ואם יסגרו את הוספיס? רוקיה: „לא, לא הייתי פונה להדסה. הייתי יולדת בבית. פוחדת, בטח שפוחדת. לידה ראשונה שלי, וכל-כך רציתי לידו אבל מה אפשר לעשות?"

„או ברזל מלובן!"

פטמה עבדיה (50) סובלת מכאבים בעמוד-השדרה. בעלה אינו עובד. עשרת ילדיהם דואגים לכל מחסורם. כשאני לי בכלל כסף, אני הולכת לרופא המרפא אותי בברזל מלובן. כך היה לפני שנתיים, כש-סבלתי מכאבים בגב. הברזל המלובן שיכך את הכאבים. עכשיו שוב כואב, ויש קצת כסף, אז הגעתי להוספיס. מה הייתי עושה בלי הוספיס? הייתי שוב מתרפאת בברזל מלובן!"

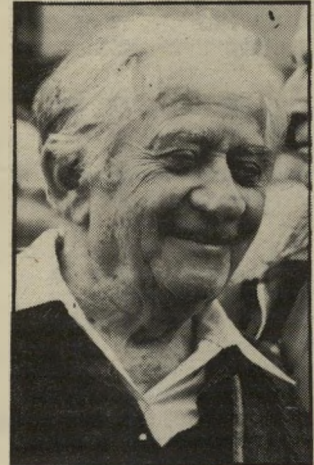
בית-חולים ישראלי הוא מחוץ לתחום החשיבה של פטמה עבדיה: הרחק ממקום מגוריה, ורופאים שאינם מוכרים בשפתה. גם אם שם יש מכשירים רפואיים משובלים יותר? פטמה עבדיה מהררת, ואחר-כך אומרת: „לא. או הוספיס או ברזל מלובן!"

ראשיד נירוח מחלים מניתוח הקיבה. בעוד יומיים הוא יעזוב את הוספיס ויחזור לחנות-הצעצועים של אביו. ראשיד צוחק כשמציעים לו את בית-החולים הדסה כתחליף להוס-פיס. „לולא הוספיס הייתי נשאר ב-בית! סובל מכאבים ומתפלל לאללה, שיציל אותי!"

תמרורים

בסוף הרשימה: 25 מיליון דולר

נכללה ♦ ברשימת 50 הנשים העשירות ביותר בארצות-הברית — במקום האחרון, ה-50, ברשימה — זקלין קנדי-אינאסיס, אלמנת נשיא אמריקאי ואיל-ספנות יווני. קנדי-אינאסיס, עם 25 מיליון הדולר שלה, הופיעה הרחק מאחורי יונו אוקו, אלמנת החיפושית ג'ון לנון (150 מיליון) ומלכת-התמריקים אסטה

שר לשעבר רוזן איש המשק, הקליטה והעליה

לאורך (700 מיליונים). בראש הרשימה — שתי אחיות, ירושתו של איל-נפט טכסאסי, מרגרט האנט-היל וקארולין האנט-שילקופף, שרכוש כל אחת מהן מוערך במיליארד דולר פלוס.

בגיל 34

שגריר בושינגטון

נבחר ♦ כנשיאה ה-11 של ברית-המועצות, שבועיים לפני יום-הולדתו ה-76, אנדריו גרומיק, מי שהיה משך 28 השנים האחרונות שר-החוץ של ארצו. לפני כן הספיק גרומיק, כן איכרים שנשא חן כבר בעיני סטאלין, להיות (בגיל 34) שגריר ארצו בושינגטון, אחר כך באומות-המאוחדות — שם נשא את נאומו המפורסם בזכות הקמת מדינת ישראל — ובלונדון.

חידוואי בכנסת

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-50 של פרופסור (למרעי המדינה) שבח וייס, ח"כ מפלגת-העבודה, חיפאי, היושב זו והקאדנציה השנייה בכנסת. וייס הוא ניצול-שוואה שכמה שנים אחר עלותו ארצה כבר היה עורך החידוונים של העולם הזה.

קיבוצניק בממשלה

נחוג ♦ בקיבוץ שריה, יום-הולדתו ה-80 של שלמה רוזן, אחד מקבוצת 30 השרים לשעבר, שעזרם בחיים, של ממשלות ישראל. רוזן, יליד צ'כוסלובקיה, שהיה משך שנים רבות אישה-משק של הקיבוץ הארצי ונציגו בכברות הסתדרותיות גדולות (בנק הפועלים, הסנה), היה לפני 10 שנים, שר הקליטה והעליה בממשלת יצחק רבין.

שופט זומר

נפטור ♦ כפאריס, אחרי מחלה ממושכת. בגיל 61, אליאס סריקס, קודמו בתפקיד של אמין אל-ג'מיל ומי שהיה נשיא הלבנון בעת הפלישה הישראלית בקיץ '82. סריקס היה רכזו כשופט זומר בגיל 29, והיה, לאחר מכן, מנהל לישכת נשיא לבנון פואד שיהאב ונגיד הבנק המרכזי, בנק לבנון. לפני שנבחר, בשנת 1976, לכהונת שש השנים של נשיא-לבנון.